

Edith Wharton

ΤΟ
ΧΠΙΤΙ
ΤΗΣ
ΕΥΘΥΜΙΑΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ:
ΜΥΡΣΙΝΗ ΓΚΑΝΑ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Λογοτεχνία

Πρώτη έκδοση Οκτώβριος 2023

Τίτλος πρωτοτύπου Edith Wharton, *The House of Mirth*, 1905

Επιμέλεια – Διόρθωση τυπογραφικών δοκιμών Αρετή Μπουκάλα

Σχεδιασμός εξωφύλλου Γιώτα Αλεξάνδρου

© 2023, Εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ (για την ελληνική γλώσσα)

ISBN 978-618-03-2855-4

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 82855

Κ.Ε.Π. 5079, Κ.Π. 19009

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 1212/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε μέσο ή τρόπο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα

τηλ.: 211 3003500, fax: 211 3003562

metaixmio.gr · metaixmio@metaixmio.gr

Κεντρική διάθεση

Ασκληπιδίου 18, 106 80 Αθήνα

τηλ.: 210 3647433, fax: 211 3003562

Βιβλιοπωλεία ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

- Ασκληπιδίου 18, 106 80 Αθήνα

τηλ.: 210 3647433, fax: 211 3003562

- Πολυχώρος, Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα

τηλ.: 211 3003580, fax: 211 3003581

Edith Wharton

ΤΟ ΣΠΙΤΙ
ΤΗΣ ΕΥΘΥΜΙΑΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ:

Μυρσίνη Γκανά

ΜΕΤΑΙΧΜΙΘ

Οι σημειώσεις ανήκουν στην επιμελήτρια του βιβλίου, εκτός εάν σημειώνεται διαφορετικά.

ΒΙΒΛΙΟ ΠΡΩΤΟ

Ο Σέλντεν κοντοστάθηκε έκπληκτος. Μέσα στην απογευματινή φούρια του Μεγάλου Κεντρικού Σταθμού, τα μάτια του αγαλλίασαν αντικρίζοντας τη δεσποινίδα Λίλι Μπαρτ.

Ήταν μια Δευτέρα στις αρχές Σεπτεμβρίου και επέστρεφε στη δουλειά του έπειτα από μια σύντομη απόδραση στην εξοχή. Τι δουλειά είχε όμως η δεσποινίς Μπαρτ τέτοια εποχή στην πόλη; Αν έμοιαζε να περιμένει να επιβιβαστεί σε κάποιο τρένο, ο Σέλντεν θα μπορούσε να υποθέσει ότι την είχε πετύχει κάπου ανάμεσα στις διάφορες εξοχικές κατοικίες που διεκδικούσαν την παρουσία της μετά το τέλος της σεζόν στο Νιούπορτ.* Ωστόσο ο τρόπος με τον οποίο κοιτούσε ολόγυρα, άσκοπα, τον μπερδεψε. Στεκόταν παράμερα από τον πολύ κόσμο, άφηνε τους ανθρώπους να την προσπερνούν με κατεύθυνση την αποβάθρα ή τον δρόμο και είχε ένα ύφος τόσο διστακτικό που θα μπορούσε, όπως συμπεράνε, να κρύβει έναν πολύ συγκεκριμένο σκοπό. Το πρώτο που του πέρασε από το μυαλό ήταν ότι περίμενε κάποιον, χωρίς να καταλα-

* Παραθαλάσσια πόλη στο Ρόουντ Άιλαντ, γνωστή ως θερινό θέρετρο της Νέας Αγγλίας και επίσης για τα ιστορικά αρχοντικά και την πλούσια ιστορία της ιστιοπλοΐας.

βαίνει όμως γιατί σκέφτηκε κάτι τέτοιο. Δεν υπήρχε τίποτα διαφορετικό στη δεσποινίδα Μπαρτ κι όμως, δεν μπορούσε να την κοιτάξει χωρίς να νιώσει έστω κι ένα αμυδρό ενδιαφέρον: το χαρακτηριστικό της γνώρισμα ήταν ότι έκανε τους άλλους να αναρωτιούνται, ότι οι απλούστερες κινήσεις της έμοιαζαν ως αποτέλεσμα μεγαλεπήβολων προθέσεων.

Ενώ κατευθυνόταν προς την έξοδο, μια ξαφνική περιέργεια τον έκανε να λοξοδρομήσει και να περάσει αδιάφορα από δίπλα της. Ήξερε ότι, αν εκείνη δεν ήθελε να φανερωθεί, θα έβρισκε τρόπο να τον αποφύγει· και του φάνηκε διασκεδαστική η σκέψη ότι θα έβαζε σε δοκιμασία αυτή της την ικανότητα.

«Κύριε Σέλντεν... τι τύχη!»

Προχώρησε προς το μέρος του χαμογελαστή, σχεδόν ανυπόμονη, και αποφασισμένη να τον σταματήσει. Κάνα δυο άτομα που περνούσαν από δίπλα τους κοντοστάθηκαν για να κοιτάξουν, καθώς η εμφάνιση της δεσποινίδας Μπαρτ μπορούσε να αιχμαλωτίσει ακόμα και τον ταξιδιώτη που έτρεχε να προλάβει το τελευταίο τρένο για να επιστρέψει στα προάστια.

Ο Σέλντεν δεν την είχε δει ποτέ του πιο εκτυφλωτική. Το ζωηρό της πρόσωπο ξεχώριζε μέσα στο μουντό πλήθος με αποτέλεσμα να τραβάει την προσοχή πιο πολύ απ' ό,τι αν βρισκόταν σε μια αίθουσα χορού, και κάτω από το σκούρο καπέλο και το βέλο ξανάπαιρνε την κοριτσιόστικη απαλότητα, την καθαρότητα της επιδερμίδας που μετά από έντεκα χρόνια με ξενύχτι κι ασταμάτητο χορό είχε αρχίσει να τη χάνει. Είχαν περάσει πραγματικά έντεκα χρόνια, αναρωτήθηκε ο Σέλντεν, είχε στ' αλήθεια φτάσει στα εικοστά ένατα γενέθλιά της, όπως ισχυρίζονταν οι αντίζηλές της;

«Τι τύχη!» επανέλαβε εκείνη. «Τι ευγενικό εκ μέρους σας να εμφανιστείτε για να με σώσετε!»

Εκείνος απάντησε πρόσχαρα ότι η διάσωσή της ήταν ο σκοπός της ζωής του και τη ρώτησε με ποιον τρόπο θα μπορούσε να τη σώσει.

«Α, με οποιονδήποτε μάλλον... ακόμα και να καθίσετε σε ένα παγκάκι μαζί μου και να μιλήσουμε. Αφού μπορεί κανείς να μείνει έξω απ' τον χορό... μπορεί να μείνει κι έξω απ' το τρένο. Δεν είναι καθόλου πιο ζεστά εδώ απ' ό,τι στο λιακωτό της κυρίας βαν Όσμπουργκ... και μερικές από τις κυρίες δεν είναι καθόλου πιο άσχημες».

Σταμάτησε γελώντας και του εξήγησε ότι είχε έρθει στην πόλη από το Ταξίντο* με προορισμό την κατοικία του Γκας Τρέντορ στο Μπέλομοντ και ότι είχε χάσει το τρένο των τρεις και τέταρτο για το Ράινμπεκ.**

«Και δεν έχει άλλο μέχρι τις πεντέμισι». Ανασήκωσε τις δαντέλες και συμβουλευτηκε το ρολογάκι-κόσμημα που φορούσε στον καρπό. «Δύο ώρες αναμονή ακόμα και δεν ξέρω τι να κάνω μόνη μου. Η υπηρέτριά μου ήρθε σήμερα το πρωί για να μου κάνει κάποια ψώνια και θα πήγαινε στο Μπέλομοντ στη μία, και το σπίτι της θείας μου είναι κλειστό κι εγώ δεν γνωρίζω ψυχή στην πόλη». Έριξε μια μελαγχολική ματιά τριγύρω στον σταθμό. «Κάνει περισσότερη ζέστη απ' ό,τι στις κυρίες βαν Όσμπουργκ τελικά. Αν έχετε λίγο χρόνο, σας παρακαλώ, πηγαίνετε με κάπου να πάρω λίγο αέρα».

Εκείνος δήλωσε ότι ήταν απολύτως στη διάθεσή της κι ότι έβρισκε την περιπέτεια διασκεδαστική. Ως θεατής, ανέκαθεν

* Εξού και το σμόκιν (αγγλ. *tuixedo*), το σακάκι που φορούσαν για το κάπνισμα μετά το δείπνο και πρωτοφορέθηκε στο Ταξίντο Παρκ της Νέας Υόρκης.

** Χωριό στον ποταμό Χάντσον στη Νέα Υόρκη.

απολάμβανε τη Λίλι Μπαρτ· και η δική του πορεία απέκλινε τόσο από την τροχιά της που του φαινόταν διασκεδαστικό να βρεθεί για λίγο κοντά της με αυτή την απρόσμενη εγγύτητα που υποσχόταν η πρότασή της.

«Τι θα λέγατε να πάμε στο Sherry's* για ένα τσάι;»

Του χαμογέλασε δείχνοντας ότι συμφωνεί και σχεδόν αμέσως έκανε μια ελαφριά γκριμάτσα.

«Έρχεται τόσοσ κόσμος στην πόλη κάθε Δευτέρα... είναι σχεδόν σίγουρο ότι θα συναντήσει κανείς ένα σωρό πληκτικούς τύπους. Εγώ βέβαια είμαι τόσο γριά που καμία σημασία δεν θα έπρεπε να έχει αυτό. Μπορεί εγώ να είμαι γριά, όμως εσείς δεν είστε» συμπλήρωσε εύθυμα. «Πεθαίνω για ένα τσάι... μα δεν υπάρχει κανένα πιο ήσυχο μέρος;»

Εκείνος της ανταπέδωσε το χαμόγελο, που εντυπώθηκε ζωηρά μέσα του. Οι στιγμές που έδειχνε σύνεση του προξενούσαν σχεδόν το ίδιο ενδιαφέρον με τις απερισκεψίες της: ήταν απόλυτα βέβαιος ότι και τα δύο αποτελούσαν μέρος του ίδιου καλοστημένου σχεδίου. Προκειμένου να κρίνει τις πράξεις της δεσποινίδας Μπαρτ κατέφευγε πάντοτε στο «επιχείρημα του ευφυούς σχεδιασμού».

«Οι δυνατότητες στη Νέα Υόρκη είναι κάπως περιορισμένες» της είπε «αλλά ας βρω πρώτα ένα μόνιππο και στη συνέχεια κάτι θα σκεφτούμε».

Την οδήγησε μέσα από τον συνωστισμό των εκδρομέων που επέστρεφαν από τις διακοπές τους, προσπερνώντας χλωμά κορίτσια με εξωφρενικά καπέλα και ξερακιανές γυναίκες

* Το εστιατόριο Sherry's άνοιξε το 1880 ο Λούις Σέρι στη Νέα Υόρκη και την περίοδο αυτή βρισκόταν στη γωνία της 44ης Οδού με την Πέμπτη Λεωφόρο.

που προσπαθούσαν να δροσιστούν ανεμίζοντας χαρτιά ή βεντάλιες από φοινικόφυλλα. Ήταν δυνατό να ανήκει κι εκείνη στην ίδια συνομοταξία; Η αθλιότητα και η χοντροκοπιά σε αυτό το μέσο δείγμα γυναικών του έδινε να καταλάβει πόσο εξαιρετικά ξεχωριστή ήταν εκείνη.

Μια περαστική μπόρα είχε δροσίσει την ατμόσφαιρα και τα σύννεφα έστεκαν ακόμα αναζωογονητικά πάνω από τον βρεγμένο δρόμο.

«Τι όμορφα! Ας περπατήσουμε λιγάκι» είπε εκείνη καθώς βγήκαν από τον σταθμό.

Έστριψαν στη Λεωφόρο Μάντισον και προχώρησαν προς τα βόρεια. Καθώς περπατούσε πλάι του, με τα μεγάλα κι ανάλαφρα βήματά της, ο Σέλντεν αντιλαμβανόταν ότι η παρουσία της κοντά του του προκαλούσε μια βαθιά απόλαυση: από το σχήμα του μικρού αυτιού της, τον κυματισμό των μαλλιών της –τα είχε άραγε ξανοίξει τεχνητά;– και από το πυκνό δάσος που σχημάτιζαν οι ίσιες μαύρες βλεφαρίδες της. Καθετί επάνω της ήταν σφριγηλό και εξαίσιο, ταυτόχρονα δυνατό και φίνο. Του δημιουργούσε μια συγκεχυμένη εντύπωση ότι η κατασκευή της πρέπει να είχε κοστίσει πολύ ακριβά, ότι πολλοί βαρετοί και άσχημοι άνθρωποι θα πρέπει, με κάποιον μυστηριώδη τρόπο, να είχαν θυσιαστεί για να δημιουργηθεί εκείνη. Ο Σέλντεν αντιλαμβανόταν ότι τα χαρίσματα που την έκαναν να ξεχωρίζει από το κοπάδι των ομοφύλων της ήταν κυρίως εξωτερικά: λες και μια λεπτή επίστρωση ομορφιάς και φινέτσας είχε περαστεί πάνω σε ακατέργαστο πηλό. Ωστόσο η αναλογία αυτή δεν τον ικανοποιούσε, γιατί μια τραχιά πρώτη ύλη δεν μπορεί να δεχτεί ένα τόσο λεπτεπίλεπτο φινίρισμα· και δεν υπήρχε άραγε η περίπτωση να ήταν εξαιρετικό το υλικό, αλλά οι περιστάσεις να του είχαν δώσει ένα σχήμα δίκως νόημα;

Τη στιγμή που έφτασε σε αυτό το σημείο των συλλογισμών του βγήκε ο ήλιος και εκείνη άνοιξε το ομπρελίνο της, στερώνοντας του την απόλαυση να τη βλέπει. Κάνα δυο λεπτά αργότερα κοντοστάθηκε αναστενάζοντας.

«Ω, Θεέ μου, ζεσταίνομαι και διψάω πάρα πολύ... τι απαίσιο μέρος που είναι η Νέα Υόρκη!» Κοίταξε με απελπισία πάνω κάτω τη μουντή λεωφόρο. «Άλλες πόλεις βάζουν τα καλά τους το καλοκαίρι, αλλά η Νέα Υόρκη είναι λες κι έχει βγάλει απλώς το σακάκι της». Το βλέμμα της κατευθύνθηκε προς έναν κάθετο δρόμο. «Κάποιος είχε την ανθρωπιά να φυτέψει μερικά δέντρα εκεί πέρα. Ας πάμε στη σκιά».

«Χαίρομαι που εγκρίνετε τον δρόμο μου» είπε ο Σέλντεν μόλις έστριψαν στη γωνία.

«Τον δρόμο σας; Εδώ μένετε;»

Κοίταξε με ενδιαφέρον τις προσόψεις από τούβλο και ασβεστόλιθο των νεόκτιστων κτιρίων, που διέφεραν σημαντικά μεταξύ τους υπακούοντας στην αμερικανική λαχτάρα για νεωτερικότητα, ενώ ταυτόχρονα έδειχναν δροσερές και ελκυστικές με τις τέντες και τις ζαρντινιέρες τους.

«Α, ναι... μάλιστα: Το Μπένεντικ. Τι όμορφο κτίριο! Μου φαίνεται ότι δεν το έχω ξαναδεί». Κοίταξε την πολυκατοικία με τη μαρμάρινη είσοδο και την πρόσοψη ψευδογεωργιανού ρυθμού. «Ποια είναι τα δικά σας παράθυρα; Εκείνα με τις κατεβασμένες τέντες;»

«Στον τελευταίο όροφο... ναι».

«Κι είναι δικό σας αυτό το ωραίο μπαλκονάκι; Τι δροσερά που μοιάζει να είναι εκεί!»

Εκείνος δίστασε για μια στιγμή. «Ελάτε επάνω να το δείτε» πρότεινε. «Μπορώ να σας ετοιμάσω ένα τσάι στη στιγμή... και δεν θα συναντήσετε κανέναν πληκτικό τύπο».

Εκείνη κοκκίνισε βαθιά –κατείχε ακόμα την τέχνη να κοκκινίζει την κατάλληλη στιγμή–, αλλά δέχτηκε την πρόταση με την ίδια ελαφρότητα με την οποία είχε γίνει.

«Γιατί όχι; Είναι τόσο δελεαστικό... θα το διακινδυνεύσω» δήλωσε.

«Ω, δεν είμαι επικίνδυνος» της απάντησε στον ίδιο τόνο.

Η αλήθεια είναι ότι δεν του είχε φανεί ποτέ τόσο αξιολάτρευτη όσο εκείνη τη στιγμή. Ήξερε ότι εκείνη είχε δεχτεί χωρίς δεύτερη σκέψη: δεν θα μπορούσε ποτέ αυτός να αποτελέσει μέρος των σχεδίων της, και ένιωσε έκπληξη, σχεδόν αναζωογονητική, με τον αυθορμητισμό της συγκατάθεσής της.

Κοντοστάθηκε για μια στιγμή στο κατώφλι ψάχνοντας το κλειδί του.

«Δεν είναι κανείς εδώ. Έχω όμως έναν υπηρέτη που υποτίθεται ότι έρχεται τα πρωινά και δεν αποκλείεται να έχει ετοιμάσει το τσαγερό και να έχει φροντίσει να υπάρχει κάποιο κέικ».

Μπήκαν μέσα και την οδήγησε σε ένα μικρό χολ, με παλιές φωτογραφίες κρεμασμένες στους τοίχους. Εκείνη πρόσεξε τις επιστολές και τα σημειώματα που ήταν στοιβαγμένα στο τραπέζι, ανάμεσα σε γάντια και μπαστούνια. Κι ύστερα βρέθηκε σε μια μικρή βιβλιοθήκη, σκοτεινή αλλά ευχάριστη, με τους τοίχους γεμάτους βιβλία, ένα ευχάριστα ξεθωριασμένο τούρκικο χαλί, ένα ακατάστατο γραφείο και, όπως το είχε προβλέψει εκείνος, έναν δίσκο για το τσάι σε ένα χαμηλό τραπεζάκι κοντά στο παράθυρο. Είχε σηκωθεί ένα αεράκι που ανέμιζε προς τα μέσα τις λεπτές κουρτίνες από μουσελίνα και έφερνε μια δροσερή μυρωδιά πετούνιας και ρεζεντάς από τη ζαρντινιέρα στο μπαλκόνι.

Η Λίλι βούλιαξε αναστενάζοντας σε μια από τις φθαρμένες δερμάτινες πολυθρόνες.

«Τι ωραία να έχει κανείς ένα τέτοιο μέρος μόνο για τον εαυτό του! Τι δυστυχία να είσαι γυναίκα!»

Έγειρε πίσω με μια επιτηδευμένη δυσαρέσκεια.

Ο Σέλντεν ψαχούλεψε σε ένα ντουλάπι για το κέικ.

«Ακόμα και οι γυναίκες» είπε «που απολαμβάνουν τις χαρές ενός διαμερίσματος».

«Οχ, εντάξει, γκουβερνάντες... ή χήρες. Όχι κοπέλες όμως... όχι καημένες, αξιοθρήνητες κοπέλες της παντρείας!»

«Ξέρω μια κοπέλα που μένει σε διαμέρισμα».

Εκείνη ανακάθισε έκπληκτη.

«Αλήθεια;»

«Αλήθεια» τη διαβεβαίωσε βγάζοντας από το ντουλάπι το πολυπόθητο κέικ.

«Α, κατάλαβα... εννοείτε την Γκέρτι Φάρις». Του χαμογέλασε με λίγη κακεντρέχεια. «Είπα όμως σε ηλικία γάμου... εκτός αυτού, έχει ένα φρικτό διαμερισματάκι τόσο δα, χωρίς υπηρέτρια, και τρώει κάτι πολύ περίεργα πράγματα. Την μπουγάδα την κάνει η μαγείρισσά της και το φαγητό έχει γεύση σαπουνάδας. Ξέρετε, κάτι τέτοιο δεν θα μου άρεσε καθόλου».

«Καλύτερα να μην τρώτε μαζί τις μέρες της μπουγάδας» είπε ο Σέλντεν κόβοντας το κέικ.

Γέλασαν και οι δυο, κι εκείνος γονάτισε δίπλα στο τραπέζι για να ανάψει τη φωτιά κάτω από τον βραστήρα, ενώ εκείνη έβαζε το τσάι σε ένα μικρό τσαγερό με πράσινο σμάλτο. Καθώς παρακολουθούσε το χέρι της, στιλπνό σαν παλιό φίλντισι, με τα λεπτά ροζ νύχια και το βραχιόλι με τα ζαφείρια που γλιστρούσε στον καρπό της, διαπίστωσε με έκπληξη πόσο ειρωνικό έμοιαζε να της προτείνει μια ζωή σαν αυτή που είχε επιλέξει η εξαδέλφη του, η Γερτρούδη Φάρις. Εκείνη ήταν τόσο εμφανώς θύμα του πολιτισμού που την είχε δημιουργή-

σει, ώστε οι κρίκοι του βραχιολιού της έμοιαζαν με χειροπέδες που την κρατούσαν δεμένη στη μοίρα της.

Φάνηκε να διαβάσει τις σκέψεις του.

«Ήταν άθλιο εκ μέρους μου να μιλήσω έτσι για την Γκέρτι» είπε με χαριτωμένη μεταμέλεια. «Ξέχασα ότι είναι εξαδέλφη σας. Είμαστε όμως πολύ διαφορετικές, ξέρετε: της αρέσει να είναι καλή, εμένα μ' αρέσει να είμαι ευτυχισμένη. Εκτός αυτού, εκείνη είναι ελεύθερη ενώ εγώ όχι. Αν ήμουν, τολμώ να πω ότι θα κατάφερνα να είμαι ευτυχισμένη ακόμα και στο διαμέρισμά της. Πρέπει να είναι απόλυτη ευτυχία το να τοποθετεί κανείς τα έπιπλα όπως ακριβώς θέλει και να δίνει όλα τα απαίσια στον παλιατζή. Αχ, αν μπορούσα να ανακαινίσω το σαλόνι της θείας μου, θα γινόμουν άλλος άνθρωπος».

«Τόσο χάλια είναι, αλήθεια;» τη ρώτησε συμπονετικά.

Του χαμογέλασε πάνω από το τσαγερό που το είχε σηκώσει για να σερβίρει.

«Απ' αυτό φαίνεται πόσο σπάνια έρχεστε. Γιατί δεν έρχεστε συχνότερα;»

«Όταν έρχομαι, δεν έρχομαι για να δω τα έπιπλα της κυρίας Πένιστον».

«Ανοησίες» του είπε. «Δεν έρχεστε ποτέ... κι όμως, περνάμε τόσο καλά όποτε συναντιόμαστε».

«Ίσως αυτός να είναι ο λόγος» της απάντησε αμέσως. «Δυστυχώς δεν έχω καθόλου κρέμα... μήπως θα θέλατε μια φέτα λεμόνι αντί για κρέμα;»

«Το προτιμώ». Περίμενε, καθώς εκείνος έκοβε το λεμόνι, και ύστερα έβαλε μια λεπτή φέτα στο φλιτζάνι της. «Δεν είναι όμως αυτός ο λόγος» επέμεινε εκείνη.

«Ο λόγος για ποιο πράγμα;»

«Ο λόγος που δεν έρχεστε ποτέ». Έγειρε μπροστά με μια

σκιά αμηνανίας στα γοητευτικά της μάτια. «Μακάρι να 'ξερα... μακάρι να μπορούσα να σας καταλάβω. Γνωρίζω βέβαια ότι υπάρχουν άντρες που δεν με συμπαθούν... το καταλαβαίνει κανείς με την πρώτη ματιά. Υπάρχουν και οι άλλοι που με φοβούνται: νομίζουν ότι θέλω να τους παντρευτώ». Του χαμογέλασε ειλικρινά. «Δεν πιστεύω όμως ότι εσείς με αντιπαθείτε... ούτε είναι δυνατό να πιστεύετε ότι θέλω να σας παντρευτώ».

«Οχι... δεν σας υποψιάζομαι για κάτι τέτοιο» συμφώνησε εκείνος.

«Τότε λοιπόν;...»

Είχε μεταφέρει το φλιτζάνι του κοντά στο τζάκι και στεκόταν ακουμπώντας στο διακοσμητικό γείσο, ενώ την κοιτούσε αφ' υψηλού χαζεύοντας νωχελικά. Η προκλητικότητα στο βλέμμα της τον διασκέδαζε ακόμα περισσότερο – δεν είχε φανταστεί ότι θα ξόδευε πυρομαχικά για ένα τόσο ασήμαντο θήραμα. Ίσως έκανε απλώς προπόνηση. Ή, ίσως, μια κοπέλα σαν αυτή να μην μπορούσε να κάνει άλλες συζητήσεις εκτός απ' αυτές που είχαν προσωπικό χαρακτήρα. Όπως κι αν είχαν τα πράγματα, ήταν εκπληκτικά όμορφη και την είχε καλέσει για τσάι, όφειλε λοιπόν να ανταποκριθεί στις υποχρεώσεις του.

«Εντάξει λοιπόν» της είπε θαρραλέα «ίσως αυτός να είναι ο λόγος».

«Ποιος;»

«Το γεγονός ότι δεν θέλετε να με παντρευτείτε. Ίσως να μην το βρίσκω αυτό αρκετά δελεαστικό ώστε να έρχομαι να σας δω».

Ένιωθε ένα ανεπαίσθητο ρίγος στη ραχοκοκαλιά του αποτολμώντας αυτά τα λόγια, αλλά το γέλιο της τον καθησύχασε.

«Αγαπητέ κύριε Σέλντεν, αυτό δεν ήταν αντάξιο σας. Είναι ανόητο εκ μέρους σας να με φλερτάρετε και συνήθως δεν είστε ανόητος».

Έγειρε πίσω, πίνοντας το τσάι της με ένα ύφος τόσο γοητευτικά επικριτικό που, αν βρίσκονταν στο σαλόνι της θείας της, ίσως εκείνος να προσπαθούσε να της αποδείξει ότι το συμπέρασμά της ήταν λανθασμένο.

«Δεν καταλαβαίνετε» συνέχισε εκείνη «ότι υπάρχουν ένα σωρό άντρες που μου λένε ευχάριστα πράγματα και ότι αυτό που επιθυμώ εγώ είναι ένας φίλος που δεν θα φοβάται να μου πει και δυσάρεστα πράγματα όταν τα έχω ανάγκη; Μου έχει περάσει απ' το μυαλό η ιδέα ότι εσείς θα μπορούσατε να είστε αυτός ο φίλος... δεν ξέρω γιατί, παρά μόνο ότι δεν είστε ούτε ηθικολόγος ούτε αγροίκος και ότι μαζί σας δεν θα χρειάζεται ούτε να προσποιούμαι ούτε να είμαι σε επιφυλακή». Η φωνή της είχε πάρει μια πιο σοβαρή χροιά και καθόταν κοιτάζοντάς τον σοβαρά σαν ταραγμένο παιδί. «Δεν φαντάζεστε πόσο χρειάζομαι έναν τέτοιο φίλο» του είπε. «Το μόνο που ξέρει να λέει η θεία μου είναι κάτι σχολικά αποφθέγματα, όλα τους όμως ισχύουν για τη συμπεριφορά των ανθρώπων που ζούσαν στις αρχές της δεκαετίας του '50. Έχω την αίσθηση ότι για να τα ακολουθήσω θα πρέπει να φοράω κι αραχνοϋφαντες μουσελίνες και φουσκωτά μανίκια. Και οι άλλες γυναίκες –οι καλύτερές μου φίλες–, τι να πω, είτε με χρησιμοποιούν είτε με εκμεταλλεύονται, αλλά δεν τις νοιάζει καθόλου τι θα μου συμβεί. Κυκλοφορώ εδώ και πολύ καιρό... ο κόσμος άρχισε να με βαριέται· άρχισε να λέει ότι θα έπρεπε να παντρευτώ».

Ακολούθησε μια παύση, όπου ο Σέλντεν προσπάθησε να σκεφτεί κάνα δυο απαντήσεις που θα πρόσθεταν μια χαριτω-

μένη νότα στην κατάσταση. Τις απέρριψε όμως, προτιμώντας μια απλή ερώτηση:

«Και γιατί δεν το κάνετε λοιπόν;»

Εκείνη κοκκίνισε και γέλασε.

«Α, βλέπω ότι είστε φίλος τελικά κι αυτό είναι ένα από τα δυσάρεστα πράγματα που πήγαινα γυρεύοντας να ακούσω».

«Δεν είχα πρόθεση να σας γίνω δυσάρεστος» της απάντησε φιλικά. «Δεν είστε προορισμένη για τον γάμο; Δεν σας μεγαλώνουν όλες έτσι;»

Η Λίλι αναστέναξε.

«Φαντάζομαι, ναι. Τι άλλο υπάρχει;»

«Ακριβώς. Επομένως, γιατί να μην το τολμήσετε και να ξεμπερδεύετε;»

Ανασήκωσε τους ώμους της.

«Το λέτε σαν να οφείλω να παντρευτώ τον πρώτο τυχόντα».

«Δεν προσπάθησα να υπαιنيχθώ ότι βρίσκεστε σε τόσο μεγάλη ανάγκη. Ωστόσο κάποιος θα υπάρχει που να διαθέτει τα απαιτούμενα προσόντα».

Κούνησε το κεφάλι της κουρασμένα.

«Έχασα κάνα δυο καλές ευκαιρίες όταν άρχισε η κοινωνική μου ζωή... υποθέτω ότι αυτό συμβαίνει σε όλα τα κορίτσια. Και γνωρίζετε ότι είμαι τρομερά φτωχή... και με πανάκριβα γούστα. Χρειάζομαι πάρα πολλά χρήματα».

Ο Σέλντεν είχε στρίψει για να πιάσει μια ταμπακιέρα πάνω από το τζάκι.

«Τι έγινε με τον Ντίλγουορθ;» ρώτησε.

«Α, η μητέρα του τρόμαξε... φοβόταν ότι θα μεταποιούσα όλα τα οικογενειακά κοσμήματα. Κι επιπλέον ήθελε να της υποσχεθώ ότι δεν θα άλλαξα διακόσμηση στο σαλόνι».

«Ο βασικός λόγος για να παντρευτείτε!»

«Ακριβώς. Κι έτσι τον ξαπέστειλε στην Ινδία».

«Ατυχία... μπορείτε να βρείτε όμως καλύτερο από τον Ντίλγουορθ».

Της πρότεινε την ταμπακίερα κι εκείνη πήρε τρία τέσσερα τσιγάρα, έβαλε το ένα στα χείλη και στρίμωξε τα υπόλοιπα στη μικρή χρυσή ταμπακίερα που ήταν πιασμένη στη μακριά μαργαριταρένια καδένα της.

«Προλαβαίνω; Μια ρουφηξιά λοιπόν».

Έγειρε μπροστά, ακουμπώντας την άκρη του τσιγάρου της στο δικό του. Καθώς το έκανε, εκείνος παρατήρησε, με μια απόλαυση που δεν είχε καμία προσωπική χροιά, πόσο ομοιόμορφα φύτρωναν οι μαύρες βλεφαρίδες της στα λεία λευκά βλέφαρα και πώς η μαβιά απόχρωση από κάτω γινόταν βαθμιαία ένα με την αψεγάδιαστη χλωμάδα του προσώπου της.

Βάλθηκε να περιφέρεται στο δωμάτιο, εξετάζοντας τα ράφια της βιβλιοθήκης, ανάμεσα στις ρουφηξιές του τσιγάρου της. Μερικοί τόμοι είχαν τις βαθιές αποχρώσεις της καλής βιβλιοδεσίας και μαροκινό δέρμα, και το βλέμμα της στάθηκε πάνω τους χαϊδεύοντάς τους, όχι με την εκτίμηση του ειδικού, αλλά απολαμβάνοντας κάθε ευχάριστο τόνο και υφή, που ήταν μια από τις πιο βαθιές ευαισθησίες της. Ξαφνικά η έκφρασή της άλλαξε από ανέμελη απόλαυση σε ζωηρή σκέψη και στράφηκε στον Σέλντεν με ένα ερώτημα.

«Είστε συλλέκτης, έτσι δεν είναι;... ξέρετε από πρώτες εκδόσεις και τα παρόμοια;»

«Όσο μπορεί ένας άνθρωπος που δεν του περισσεύουν τα χρήματα. Κάπου κάπου βρίσκω κάτι στα αζήτητα· ρίχνω επίσης και μια ματιά στις μεγάλες εκπονήσεις».

Εκείνη είχε στραφεί και πάλι προς τα ράφια, το βλέμμα

της όμως τα διέτρεχε τώρα αφηρημένα και ο Σέλντεν είδε ότι είχε κάποια άλλη σκέψη στο μυαλό της.

«Americana;... κάνετε συλλογή από Americana;»*

Ο Σέλντεν την κοίταξε και έβαλε τα γέλια.

«Όχι, αυτό είναι κάτι που δεν μ' ενδιαφέρει ιδιαίτερα. Βλέπετε, δεν είμαι πραγματικός συλλέκτης. Απλώς μου αρέσει να έχω καλές εκδόσεις των βιβλίων που αγαπώ».

Εκείνη έκανε έναν ελαφρό μορφασμό.

«Και τα Americana είναι τρομερά βαρετά, υποθέτω ε;»

«Έτσι νομίζω... εκτός αν είναι κανείς ιστορικός. Ο πραγματικός συλλέκτης όμως εκτιμάει κάτι για τη σπανιότητά του. Δεν φαντάζομαι ότι οι αγοραστές των Americana ξενυχτούν διαβάζοντάς τα... ο γερο-Τζέφερσον Γκράις σίγουρα δεν το έκανε».

Τον άκουγε πολύ προσεκτικά.

«Κι όμως πιάνουν φοβερή τιμή, έτσι δεν είναι; Φαίνεται τόσο παράξενο να θέλει κανείς να πληρώσει ένα σωρό χρήματα για ένα άσχημο, κακοτυπωμένο βιβλίο που δεν πρόκειται να το διαβάσει ποτέ! Υποθέτω ότι οι περισσότεροι από αυτούς που έχουν στην κατοχή τους Americana δεν είναι ιστορικοί ε;»

«Όχι, ελάχιστοι ιστορικοί μπορούν να διαθέσουν τα ποσά που απαιτούνται για να τα αγοράσουν. Αναγκάζονται να χρησιμοποιούν αυτά που υπάρχουν στις δημόσιες βιβλιοθήκες ή σε ιδιωτικές συλλογές. Φαίνεται ότι τον μέσο συλλέκτη τον ελκύει η σπανιότητα και μόνο».

Είχε καθίσει στο μπράτσο της πολυθρόνας δίπλα στην οποία στεκόταν εκείνη και συνέχιζε να του κάνει ερωτήσεις, θέλο-

* Εν γένει οτιδήποτε συνδέεται με τις Ηνωμένες Πολιτείες και θεωρείται δείγμα τυπικό.

ντας να μάθει ποιοι ήταν οι σπανιότεροι τόμοι, αν η συλλογή του Τζέφερσον Γκράις θεωρούνταν πράγματι η καλύτερη στον κόσμο και ποια ήταν η υψηλότερη τιμή που είχε φτάσει ποτέ ένας και μοναδικός τόμος.

Ήταν τόσο ευχάριστο να κάθεται εκεί και να την κοιτάζει, καθώς έπιανε από τα ράφια τότε το ένα βιβλίο και τότε το άλλο, ξεφυλλίζοντάς τα, ενώ το σκυφτό προφίλ της διαγράφονταν με φόντο τους ζεστούς τόνους των παλιών εξωφύλλων, που συνέχισε να της μιλάει χωρίς να αναρωτηθεί προς τι το ξαφνικό ενδιαφέρον της για ένα τόσο αδιάφορο θέμα. Ωστόσο δεν μπορούσε να περάσει ποτέ πολλή ώρα μαζί της χωρίς να προσπαθήσει να δει έναν λόγο για όσα έκανε, και καθώς εκείνη έβαλε στη θέση της την πρώτη έκδοση του Λα Μπριγιέρ* και απομακρύνθηκε από τη βιβλιοθήκη, άρχισε να αναρωτιέται πού το πήγαινε. Η επόμενη ερώτησή της δεν μπόρεσε να τον δια φωτίσει. Στάθηκε μπροστά του, με ένα χαμόγελο που έμοιαζε σαν να 'ταν μελετημένο ώστε να του εμπνέει οικειότητα και ταυτόχρονα να του υπενθυμίζει τους περιορισμούς που επέβαλε.

«Δεν σας ενοχλεί ποτέ» τον ρώτησε αιφνιδιαστικά «που δεν είστε αρκετά πλούσιος ώστε να αγοράζετε όλα τα βιβλία που θέλετε;»

Ακολούθησε το βλέμμα της μέσα στο δωμάτιο με τα φθαρμένα έπιπλα και τους ταλαιπωρημένους τοίχους.

«Λέτε να μη με ενοχλεί; Πιστεύετε ότι είμαι κανένας οσιομάρτυρας;»

* Ζαν ντε Λα Μπριγιέρ (1645-1696): Γάλλος συγγραφέας, ο οποίος στο μοναδικό του έργο *Χαρακτήρες* (1688) αποτυπώνει το ψυχολογικό, κοινωνικό και ηθικό περιβάλλον της γαλλικής κοινωνίας της εποχής του.

«Και που πρέπει να εργάζεστε;... σας ενοχλεί αυτό;»

«Α, η ίδια η δουλειά δεν είναι κι άσχημη... θα έλεγα ότι μ' αρέσει η νομική επιστήμη».

«Όχι αυτό, αλλά η δέσμευση: η ρουτίνα... δεν θέλετε ποτέ να ξεφύγετε, να δείτε καινούριους τόπους κι ανθρώπους;»

«Τρομερά... ειδικά όταν βλέπω όλους μου τους φίλους να τρέχουν προς το ατμόπλοιο».

Εκείνη αναστέναξε συμπονετικά.

«Σας ενοχλεί όμως αρκετά... ώστε να παντρευτείτε προκειμένου να το αλλάξετε;»

Ο Σέλντεν έβαλε τα γέλια.

«Θεός φυλάξοι!» αναφώνησε.

Εκείνη σηκώθηκε με έναν αναστεναγμό και τίναξε το τσιγάρο της στο τζάκι.

«Αχ, να η διαφορά... η κοπέλα πρέπει, ο άντρας μπορεί αν το θελήσει». Τον κοίταξε εξεταστικά. «Το πανωφόρι σας είναι λίγο φθαρμένο... μα ποιος νοιάζεται; Αυτό δεν θα εμποδίσει κανέναν να σας καλέσει για δείπνο. Αν εγώ δεν ήμουν στην τρίχα, δεν θα με καλούσε κανείς: μια γυναίκα την καλούν και για τα ρούχα της και για την ίδια. Τα ρούχα είναι το υπόβαθρο, το πλαίσιο αν θέλετε: δεν φέρνουν την επιτυχία, αλλά είναι ένα μέρος της. Ποιος θέλει μια ατημέλητη γυναίκα; Περιμένουν από μας να είμαστε όμορφες και καλοντυμένες μέχρι το τέλος μας... κι αν δεν μπορούμε να το πετύχουμε μόνες, θα πρέπει να βρούμε έναν συνεταίρο».

Ο Σέλντεν την κοίταξε σαν να το διασκεδάζε: του ήταν αδύνατο, ακόμα και με τα υπέροχα μάτια της να τον ικετεύουν, να δει την περίπτωσή της συναισθηματικά.

«Ε, λοιπόν, πρέπει να κυκλοφορεί αρκετό κεφάλαιο που ψάχνει μια τέτοια επένδυση. Ίσως απόψε να συναντήσετε τη

μοίρα σας στους Τρένορ». Του ανταπέδωσε το βλέμμα ερωτηματικά. «Νόμιζα ότι θα ήσασταν εκεί... α, όχι με τέτοιες βλέψεις! Μα θα είναι πολλοί άνθρωποι του κύκλου σας... η Γκουέν βαν Όσμπουργκ, οι Γουέδερολ, η λαίδη Κρεσίντα Ρέιθ... και το ζεύγος Τζορτζ Ντόρσετ».

Πριν από το τελευταίο όνομα έκανε μια παύση και του έριξε μια ερωτηματική ματιά κάτω από τις βλεφαρίδες της. Εκείνος όμως παρέμεινε ατάραχος.

«Με κάλεσε η κυρία Τρένορ. Μα δεν μπορώ να φύγω πριν από το τέλος της εβδομάδας. Εκτός αυτού, βαριέμαι τις μεγάλες συγκεντρώσεις».

«Α, κι εγώ το ίδιο» αναφώνησε εκείνη.

«Και τότε γιατί πάτε;»

«Είναι μέρος της δουλειάς... το ξεχνάτε; Εξάλλου, αν δεν πήγαινα, θα ήμουν αναγκασμένη να παίζω μπεζίκι* με τη θεία μου στο Ρίτσφιλντ Σπρινγκς».**

«Αυτό είναι σχεδόν τόσο δυσάρεστο όσο και το να παντρευτείτε τον Ντίλγουορθ» συμφώνησε εκείνος και γέλασαν κι οι δυο με την καθαρή ευχαρίστηση που τους είχε προκαλέσει η αναπάντεχη οικειότητά τους.

Εκείνη έριξε μια ματιά στο ρολόι.

«Πο πο! Πρέπει να πηγαίνω. Είναι περασμένες πέντε».

Κοντοστάθηκε μπροστά στο τζάκι και κοίταξε εξεταστικά τον εαυτό της στον καθρέφτη ενώ έστρωνε το βέλο της. Η στάση της αποκάλυπτε τη μακριά καμπύλη του λυγερού κορμού της, που έδινε στη σιλουέτα της τη χάρη του άγριου δάσους – σαν να ήταν μια αιχμάλωτη νύμφη υποταγμένη στις

* Τεχνικό παιχνίδι της τράπουλας που βασίζεται στη στρατηγική.

** Χωριό της Νέας Υόρκης, γνωστό για τις θειούχες πηγές του.

συμβάσεις του καθιστικού. Και ο Σέλντεν σκέφτηκε ότι ήταν ακριβώς αυτή η φλέβα άγριας ελευθερίας στη φύση της που έδινε τόση νοστιμιά στην επιτήδευσή της.

Την ακολούθησε καθώς διέσχιζε το δωμάτιο προς το χολ της εισόδου. Στο κατώφλι εκείνη του έτεινε το χέρι της για να τον αποχαιρετήσει.

«Πέρασα υπέροχα. Τώρα θα πρέπει να μου ανταποδώσετε την επίσκεψη».

«Μα δεν θέλετε να σας συνοδεύσω ως τον σταθμό;»

«Όχι, θα πούμε αντίο εδώ, σας παρακαλώ».

Άφησε το χέρι της μέσα στο δικό του λίγο παραπάνω, χαμογελώντας του αξιολάτρευτα.

«Αντίο, λοιπόν, και καλή τύχη στο Μπέλομοντ!» της είπε ανοίγοντας την πόρτα.

Στο πλατύσκαλο κοντοστάθηκε και κοίταξε γύρω της. Υπήρχε μία στις χίλιες πιθανότητες να συναντήσει κανέναν, αλλά ποτέ δεν ξέρεις, κι εκείνη πλήρωνε πάντοτε τις σπάνιες απερισκεψίες της με μια υπερβολική αντίδραση σύνεσης. Ωστόσο δεν υπήρχε ψυχή, εκτός από μια καθαρίστρια που έτριβε τις σκάλες. Το γεροδεμένο της σκαρί και τα σύνεργα της δουλειάς της γύρω της έπιαναν τόσο χώρο που για να την προσπεράσει, η Λίλι αναγκάστηκε να μαζέψει τη φούστα της και να προχωρήσει τοίχο τοίχο. Τότε η γυναίκα σταμάτησε τη δουλειά της και σήκωσε το βλέμμα με περιέργεια, σφίγγοντας στα κοκκινισμένα της χέρια το βρεγμένο σφουγγαρόπανο που μόλις είχε βγάλει από τον κουβά. Είχε ένα πλατύ χλωμό πρόσωπο, ελαφρά βλογιοκομμένο, και μαλλιά λεπτά σαν άχυρα, ανάμεσα από τα οποία φέγγιζε δυσάρεστα το κρανίο της.

«Με συγχωρείτε» είπε η Λίλι, με μια πρόθεση να εκφράσει

με τη δική της ευγένεια την αποδοκιμασία της για τη συμπεριφορά της άλλης γυναίκας.

Η γυναίκα, χωρίς να απαντήσει, έσπρωξε τον κουβά στο πλάι και συνέχισε να κοιτάζει καθώς η δεσποινίς Μπαρτ πέρασε από δίπλα της με τις μεταξωτές της φόδρες να θροΐζουν. Η Λίλι ένιωσε να κοκκινίζει κάτω από το βλέμμα της. Τι μπορεί να φανταζόταν εκείνο το πλάσμα; Δεν μπορούσε να κάνει κανείς το απλούστερο, το πιο αθώο πράγμα, χωρίς να χρειάζεται να υπομείνει τις φρικτές εικασίες των άλλων; Στα μισά προς το επόμενο πάτωμα, χαμογέλασε στη σκέψη ότι το βλέμμα της καθαρίστριας την είχε τaráξει τόσο πολύ. Η καημένη είχε θαμπωθεί πιθανότατα από μια τόσο ασυνήθιστη παρουσία. Μα ήταν πράγματι ασυνήθιστες τέτοιες παρουσίες στα σκαλιά του Σέλντεν; Η δεσποινίς Μπαρτ δεν ήταν εξοικειωμένη με τον κώδικα ηθικής στα διαμερίσματα των εργέννηδων και κοκκίνισε πάλι καθώς σκέφτηκε ότι το επίμονο βλέμμα της γυναίκας μπορεί να σήμαινε πως προσπαθούσε να τη συνδέσει με κάποια προηγούμενη παρουσία. Αναμέρισε όμως τη σκέψη αυτή χαμογελώντας με τους φόβους της και κατέβηκε βιαστικά, διερωτώμενη αν θα έβρισκε κανένα μόνιππο κοντά στην Πέμπτη Λεωφόρο.

Κοντοστάθηκε ξανά κάτω από τη γεωργιανή είσοδο, αναζητώντας με το βλέμμα κάποιο μόνιππο. Δεν φαινόταν κανένα, αλλά καθώς πλησίασε στο πεζοδρόμο, έπεσε πάνω σε έναν μικρόσωμο, περιποιημένο άντρα με μια γαρδένια στο πέτο, ο οποίος ανασήκωσε το καπέλο του με ένα επιφώνημα έκπληξης.

«Δεσποινίς Μπαρτ; Για δεσ... ποιος να το 'λεγε! Αυτό είναι τύχη» δήλωσε, κι εκείνη έπιασε μια λάμψη εύθυμης περιέργειας κάτω από τα μισόκλειστα βλέφαρά του.

«Ω, κύριε Ρόουζντεϊλ... πώς είστε;» είπε εκείνη, ενώ αντι-

λήφθηκε ότι η αδυναμία της να κρύψει την ενόχληση που ζωγραφίστηκε στο πρόσωπό της καθρεφτίστηκε στην ξαφνική οικειότητα που έδειξε το χαμόγελό του.

Ο κύριος Ρόουζεντϊλ στάθηκε κοιτάζοντάς την με ενδιαφέρον και επιδοκιμασία. Ήταν ένας στρουμπουλός και ροδαλός άντρας, ο τύπος του ξανθού Εβραίου, με κομπά λονδρέζικα ρούχα που εφάρμοζαν πάνω του σαν ταπετσαρία και μικρά λοξά μάτια που του έδιναν ένα ύφος λες και αξιολογούσε τους άλλους σαν ευτελή μικροπράγματα. Έριξε ένα ερωτηματικό βλέμμα προς την είσοδο του Μπένεντικ.

«Βρίσκεστε στην πόλη για ψώνια να υποθέσω;» είπε, με ένα ύφος που είχε τόση οικειότητα όση κι ένα άγγιγμα.

Η δεσποινίς Μπαρτ αποτραβήχτηκε ελαφρά κι έσπευσε αμέσως να δώσει εξηγήσεις.

«Ναι... ήρθα να δω τη μοδίστρα μου. Τρέχω να προλάβω το τρένο για τους Τρένор».

«Α... τη μοδίστρα σας, μάλιστα» είπε ευγενικά εκείνος. «Δεν ήξερα ότι υπήρχαν μοδίστρες στο Μπένεντικ».

«Στο Μπένεντικ;» Έδειξε ελαφρά σατισμένη. «Έτσι λέγεται αυτό το κτίριο;»

«Ναι, ακριβώς, αυτό είναι το όνομα: μου φαίνεται ότι είναι μια παλιά λέξη που σημαίνει “εργένης”, έτσι δεν είναι; Τυχαίνει να είμαι ιδιοκτήτης του κτιρίου... γι’ αυτό το ξέρω». Το χαμόγελό του έγινε ακόμα πιο πλατύ καθώς πρόσθετε με μεγαλύτερη βεβαιότητα: «Θα μου επιτρέψετε όμως να σας συνοδεύσω στον σταθμό. Οι Τρένор βρίσκονται στο Μπέλομοντ, έτσι δεν είναι; Ίσα που προλαβαίνετε το τρένο των πέντε και σαράντα. Σας καθυστέρησε η μοδίστρα, φαντάζομαι».

Η Λίλι σκυθρώπιασε με το αστείο.

«Ω, σας ευχαριστώ» τραύλισε κι ακριβώς εκείνη τη στιγ-

μή το βλέμμα της έπεσε σε ένα μόνιππο που κατέβαινε τη Λεωφόρο Μάντισον και του έκανε απεγνωσμένα σινιάλο να σταματήσει.

«Είστε πολύ ευγενικός, αλλά δεν θα ήθελα καθόλου να σας βάλω σε κόπο» είπε δίνοντας το χέρι στον κύριο Ρόουζντεϊλ και αδιαφορώντας για τις διαμαρτυρίες του, ανέβηκε βιαστικά στο σωτήριο όχημα και έδωσε ξέπνοα οδηγίες στον αμαξά.

Η Λίλι Μπαρτ είναι διατεθειμένη να κάνει τα πάντα για να βρει την ευτυχία. Γοητευτική, έξυπνη και καλ-
λιεργημένη ελίσσεται με αυτοπεποίθηση ανάμεσα
στο πλήθος των θαυμαστών της, με στόχο να ξεφύγει από
την επισφάλεια και να εξασφαλίσει μια θέση στην καλή
κοινωνία. Παλεύοντας να ξεπεράσει τα εμπόδια που ορ-
θώνονται συνεχώς μπροστά της, μπλέκεται ολοένα και
περισσότερο στις ηθικές και ενίοτε αντιφατικές απαιτήσεις
της νέας τάξης πραγμάτων. Σταδιακά, οι επιθυμίες της
Λίλι, όπως και τα ακριβά της γούστα, την εγκλωβίζουν σε
ανυπέρβλητα πάθη, αποκαλύπτοντας ταυτόχρονα την υπο-
κρισία και τη σκληρότητα της ελίτ της Νέας Υόρκης στο
γύρισμα του αιώνα.

Η Edith Wharton σατιρίζει μια κοινωνία που όσο ακμάζει
οικονομικά τόσο καταρρέει ηθικά, και δημιουργεί το γλυ-
κόπικρο πορτρέτο μιας ηρωίδας που θα μάθει με τον πιο
σκληρό τρόπο ότι τελικά όλα έχουν ένα τίμημα.

ISBN: 978-618-03-2855-4

9 786180 328554

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 82855

metaixmio.gr